

Arrest

nr. 200 597 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 februari 1987 in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent van Palestijnse origine, bent ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie.

Uw ouders zijn beiden geboren in Gaza, maar in de jaren '80 verhuisden zij naar de VAE, waar vervolgens u en uw beide broers zijn geboren. U bezocht de Gazastrook slechts tweemaal: een keer in uw kindertijd en een keer in 2013. Wel heeft u een Palestijnse identiteitskaart en u reisde steeds met een Palestijns paspoort. Uw ouders en uw broers verblijven nog steeds in de VAE en hebben een

verblijfsvergunning op basis van hun werk. U was kortstondig getrouwd met Taghnim Salah al-Ala, maar in 2016 scheidden jullie. Jullie hadden geen kinderen.

Vanaf 2003 had uw vader in de VAE een eigen bedrijfje waar ook u begon te werken nadat u uw universitaire studies afrondde. In 2016 werd dit bedrijf stop gezet zodat u een nieuw werk moest zoeken om uw verblijf te verantwoorden. Na enkele maanden vond u nieuw werk, maar hiermee stopte u in juli 2017 omdat uw werkgever zijn beloftes niet nakwam over uw verloning en uw takenpakket. U solliciteerde voor enkele vacatures, maar vond geen werk meer.

Op 29 september 2016 had u een studievizum ontvangen voor België om te studeren aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Toentertijd had u echter vast werk in de VAE, wat maakte dat u niet dadelijk naar België trok. Omdat in 2017 uw verblijfsrecht in de VAE was afgelopen doordat u geen nieuw werk vond en omdat u een nieuw leven wilde beginnen besloot u dan toch naar België te reizen. Zodoende vloog u op 11 januari 2018 naar België. Bij aankomst in de luchthaven vroeg u asiel aan omdat u niet de middelen heeft om zichzelf in België te onderhouden. U stelt niet te kunnen terugkeren naar de VAE gezien uw verblijf daar is afgelopen. U stelt evenmin naar Gaza te kunnen gaan gezien de situatie en gezien het moeilijk is erheen te reizen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw huidige en uw oude paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw identiteitskaart van de VAE, de Palestijnse en VAE identiteitsdocumenten van uw gezinsleden, de UNRWA-documenten van uw gezin, uw verblijf in Gaza, documenten over de afhandeling van uw illegaal verblijf in de VAE bij vertrek en uw scheidingsakte met een vertaling en uw diploma.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een asielzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand of bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen. Uit de documenten die u voorlegde blijkt weliswaar dat u als Palestijns vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de UNRWA-familiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier), doch uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat u nooit in het UNRWAmandaatgebied heeft gewoond en dat u nooit UNRWA-steun heeft genoten of ingeroepen (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/01/2018, p. 3, 4, 5).

Daar u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNWRA heeft ingeroepen/genoten, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in de Verenigde Arabische Emiraten, dat u er heel uw leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat uw dichte familie er verblijft (zie CGVS, p. 2, 3, 4, 5, 6). Uw asielaanvraag dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten (hierna VAE), uw land van gewoonlijk verblijf.

Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.

U stelde geen vrees te hebben ten aanzien van de VAE en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (zie CGVS, p. 10, 12). Wel klaagt u aan dat Palestijnen worden gediscrimineerd, in de zin dat bijvoorbeeld formaliteiten langer duren in hun geval (zie CGVS, p. 12).

Het CGVS benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U maakte doorheen uw verklaringen geen gewag van dergelijke problemen, en het spreekt voor zich dat het gegeven dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt(e).

De reden waarom u bij aankomst in België asiel aanvraag is dat u niet over de middelen beschikt om uzelf in België te onderhouden en u wilt geen beroep doen op steun van uw ouders (zie CGVS, p. 8).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand heeft gewerkt die maken dat u heden niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, de VAE. Zo verliet u op eigen initiatief uw werk omdat de werkgever zijn beloftes niet inlost (zie CGVS, p. 6, 7), hoewel uw verblijfsrecht afhing van uw job. Gevraagd waarom u dan toch uw werk verliet, antwoordde u dat u een nieuw leven wilde beginnen (zie CGVS, p. 8).

Nadat u ontslag nam had u een maand om een nieuw werk te vinden. Na die maand werd uw aanwezigheid in de VAE gedoogd in afwachting van een nieuwe job. In geval u inderdaad een nieuwe job zou vinden, kon u uw verblijf in de VAE regulariseren door middel van een boete van AED 25/EUR 5,5 per dag dat u in het land bleef nadat uw verblijf verviel (zie CGVS, p. 6). Het was niet onrealistisch te verwachten dat u inderdaad na verloop van tijd een nieuwe job zou vinden en uw verblijf zou kunnen regulariseren. Ten eerste had u dat in het verleden al een keer kunnen doen (zie CGVS, p. 6, 7, 12). Ten tweede moet men vaststellen dat uw beide broers en uw vader momenteel wel zijn tewerkgesteld (zie CGVS, p. 5, 7). Men kan dus niet uitsluiten dat ook u inderdaad werk had kunnen vinden en zo uw verblijf had kunnen regulariseren. Deze mogelijkheid nam u zelf echter weg wanneer u op 11 januari 2018 de VAE Verliet. De bepalende factor om precies dan te vertrekken lijkt het nakende einde te zijn van de geldigheid van uw Belgisch studentervisum op 14 januari 2018 (zie CGVS, p. 7, 8 en zie het paspoort in het administratief dossier), eerder dan een andere dwingende reden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de VAE verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft u aangetoond dat u uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen uw identiteit, uw Palestijnse herkomst, uw gezinssituatie, uw verblijfplaatsen, uw studies en uw werkprofiel. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Dit gegeven volstaat echter niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze asielzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en meent dat hij wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of minstens subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hij als bij UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling onder de toepassing valt van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Artikel 1D niet toepassen ten aanzien van verzoeker creëert volgens hem een protection gap (beschermingshiaat) en doet afbreuk aan de essentie van artikel 1D, het blijvend bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen die onder UNRWA mandaat vallen. Het feit dat hij Palestijns vluchteling van 1948 is en geregistreerd bij UNRWA in Gaza toont aan dat hij onder UNRWA mandaat valt, waardoor artikel 1D op hem van toepassing is. Voorts is verzoeker van mening dat hij niet naar de Verenigde Arabische Emiraten kan terugkeren omdat hij niet voldoet aan de vereiste wettelijke voorwaarden voor een eventuele terugkeer. Bijgevolg meent hij dat hij bij terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten het risico loopt op refoulement naar Gaza.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt evenwel vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij geboren en getogen is in de Verenigde Arabische Emiraten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

Artikel 1D sluit alleen personen die “thans bescherming of bijstand genieten” van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (HvJ 19 december 2012 C-

364/11) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52). Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat hij kort voor het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Verzoeker wijst op aanbevelingen van UNHCR omtrent de toepassing van artikel 1D. Hierbij moet worden opgemerkt dat dit slechts aanbevelingen zijn en derhalve geen bindend juridisch karakter hebben. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde correct dat verzoeker niet onder de toepassing van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Het citeren uit algemene informatie waaruit blijkt dat als de verblijfsvergunning is vervallen en niet werd vernieuwd de Palestijnse vluchteling zal worden vastgehouden door de overheid en gedeporteerd worden en dat een terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten enkel aanvaard wordt wanneer er voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, volstaat niet om aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer. Dit moet concreet worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Deze wettelijke voorwaarden houden volgens verzoekers informatie in dat er voorafgaandelijk werk moet worden gevonden en een werkgever of een staatburger van de Verenigde Arabische Emiraten bereid is hem te sponsoren. Verzoeker stelt dat dit niet het geval zonder enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat hij niet bij machte is om aan deze voorwaarden te voldoen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geboren en getogen werd in de Verenigde Arabische Emiraten en dat zijn ouders en broers daar wonen en zijn tewerkgesteld (stuk 14, Verklaring DVZ, vragen 13 en 17). Verder verklaarde verzoeker dat hij na zijn universitaire studies eerst tewerkgesteld was in het bedrijf van zijn vader als marketing manager, maar dat hieraan een einde kwam omdat het bedrijf failliet ging (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker heeft vervolgens zijn illegaal verblijf kunnen regulariseren door het betalen van een boete.

Vervolgens stelt hij opnieuw werk te hebben gevonden, maar deze nieuwe job zelf verliet door onenigheid met zijn werkgever omwille van een loonsopslag die hij niet kreeg ondanks de eerder gedane belofte van zijn werkgever. Zijn werkgever heeft hem zelf voor de keuze geplaatst of hij in dezelfde omstandigheden wilde verder werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker heeft er dan ook zelf voor gekozen om zijn job op te zeggen goed wetende dat hij mogelijks opnieuw in een precare verblijfssituatie zou kunnen terechtkomen. Een dergelijke handelswijze wijst er dan ook op dat verzoeker desbetreffend geen problemen zag.

Daarnaast gaf verzoeker te kennen dat zijn vader een investeerder was, die eerst een eigen bedrijf had om vervolgens in een privébedrijf te gaan werken waar hij nu cursussen geeft over belastingen en dat zijn broers bij een Amerikaans boekhoudkantoor zijn tewerkgesteld (stuk 8, gehoorverslag, p. 5, 7). Verzoeker omschrijft zichzelf ook als een zakenman (stuk 14, verklaring DVZ, vraag 12). Gelet op deze vaststellingen maakt hij niet aannemelijk dat hij geen werk zou kunnen vinden.

Er wordt geen enkel element bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker hier niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Verzoeker maakt gelet op de voorgaande vaststellingen geenszins aannemelijk dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen, waardoor hij evenmin aantoonde dat hij een risico op refoulement naar Gaza loopt. De informatie over UNWRA en de situatie in Gaza zijn dan ook niet dienstig.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker als reden waarom hij bij aankomst in België asiel aanvraag terwijl hij toch over een studentenvisum beschikte, zelf te kennen gaf dat hij niet over de middelen beschikt om zichzelf in België te onderhouden en hij geen beroep wil doen op de steun van zijn ouders. Met een dergelijke argumentatie maakt hij de nood aan internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet echter niet aannemelijk. Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat hij in tussentijd geen legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten kan bekomen in geval van een eventuele terugkeer naar daar.

Daarbij moet ook worden opgemerkt dat verzoeker stelde geen vrees te hebben ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten en nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten (stuk 8, gehoorverslag, p. 10, 12). Wel klaagde hij aan dat Palestijnen worden gediscrimineerd, in de zin dat

bijvoorbeeld formaliteiten langer duren in hun geval (stuk 8, gehoorverslag, p. 12). Ook de Raad benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen, en het spreekt voor zich dat het gegeven dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die verzoekers leven in de Verenigde Arabisch Emiraten ondraaglijk maakt(e).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF